

VI. ÉVFOLYAM.
Megjelenik
minden vasárnap
ára 3 óra 1 frt 50 kr.

Az előfizetési pénz a
KIADÓ-HIVATALBA
városháztér 6. sz.
alá küldendő.

Pest, január 28.
1872.
5. szám.

GYÖRGI ÖRÖSSÉGI
öt előfizető után
tisztelet-példány jár.
Egyes példány ára helyben: 10 kr.

Szerkesztői iroda:
VÁROSHÁZTÉR 6. SZ,
ide küldendő mindenféle kéz-
irat, mely Ludas Matyi'-nak
van szánva.

Hála dal,

énekli a pesti katolikus kaszinó. —

(Ad nótám: megálljon kend Miska bácsi a kereszttel. . .)

Örvendj szent szűz, meg vagy mentve, meg örökre!
Szörnyű nagy vitézek állnak most csürökre,
A szent infallibilitás nagy fegyverét
Forgatván; a korszellemet jól elverik!

Öröm töltse minden pap plébániáját,
Fujván a mindenszentek létániáját,
Hogy támasztott az úr nekünk vitézeket,
Kik pápista karddon tartják hős kezüket!

Viola a clérus commis voyageurje,
Kinek lába mint pipaszár a mely sörgye,
Olyan vékony — nem áll mostan már egyedül,
Két Apponyi vele egy nótát hegedül!

Amiens-i Péter immár feltalálta
Bouillon Gottfried s Balduinjét, ezer hála!
Lám! egy piszkos, mezitlábos rongy remete . . .
Maga után két főurat hogy vezete!

Előttünk áll a modern szent Apponyi György
— Ilyen urat nehéz kórság ki ne gyötörj*)
S neki kapván kenetteljes beszédének
Mágnás hangon szóll az egyház hív népének!

Albert gróf szint az Apponyi nemzetségből
Nem marad ki a keresztes dicsőségből,
Szentelt tollat s tintát kapván ős Rómából
Czikkeket ir szentegyházunk táborából!

Ezer hála, száz köszönet a kormányznak!
— Kinek orrára papjaink fittyet hányanak —
Hogy nem látja szentelt hadunk izgatásit,
Vagy ha látja, nem tesz mást, mint nagyot ásít!

Hála nektek szent klastromok, jézsuiták,
Hol teremnek ily főuri neophiták,
Kik neveltek az üldözött szentegyháznak
Fiakat, kik érdekében így csatáznak!

*) De biz jó volna fiam Ferke, ha egy kicsit megkerülgtné! — Matyi.

Örvendj szent szűz! meg vagy mentve, meg örökre!
Viola mellé két Appony' állt esőrökre!!
Kik az infallibilitás nagy fegyverit
Forgatván, a korszellemet nyakon verik!!!
Vig Ferke.

Legujabb pletykák.

+ Az osztrák-magyar vasut-társulat közölvén a lapokban, hogy vonalain a marha szállításra vonatkozólag jelentékeny árleszállítást engedélyezett: **Borszem Jankó** azonnal vidéki körutra rándult.

□ **Kömöcsi Jóska** hasonló szándékban lévén, tudtára adatott, hogy az árleszállítás a borjukra nem terjesztetik ki, így hát otthon maradt. —

X. Ugyan, hogy tudjátok már azt mondani, hogy ez a **Borsszem Jankó** üres! kezdő a multkor a Deák-körben **Wahrman**, im nézzétek milyen jó vice van itt **Berzenzeiről**, s ezzel a **Borsszem Jankó** eme vicejét: „a **B. J.** követe a római pápánál **Berzenzei**: tegnap ő Tévmertessége által fogadtatván, arra szállította fel, hogy a papusot esókolja meg. Nem én, viszonzá követünk férfias magatartással, de ha van Tévmertességednek esinos lány, azt szívesen!“ felolvasá. Hát nem jó vice ez? kérdé. — De jó — felel egy hang, — hanem ez nem Rómában történt, hanem Bécsben, mikor **H. József** korában a pápa ott volt, s papusát a főúri körökben házról-házra hordták esókolni, ekkor mondá ezt egy ultramontán magnás dévaj fia; osztán meg a **Saphir-féle** „Jüdische Anecdoten“ című gyűjteményben is meg van, — gondolom mikor a zsidók ellicitálták e gyűjteményt, a **Jankó** apja is vett néhány példányt belőle — nehogy a közönség kezére kerüljön az időben s most a fiá ebből gazdálkodik.

Y. **A. Carre-féle** lovardáról levén szó egy képviselői körben, **X.** dicsérte **Pinta** bohóc ugrásait. Tudnék én ennél különb ugrálókat is — mondja valaki. Ugrálókat? plane többes számban, de már azt szeretnők látni. Erre **X.** behívá a másik szobából **Pulszki Ferenc** s **Szilágyi Virgil** urakat. A jelen voltak habotázása bizonyítá az állítás igazságát. A rosz nyelvek azt mondják, hogy ez a Hungariában, és pedig a Deák-körben történt volna.

|| A nő emancipáció szőnyegre kerülvén az országgyűlésen, a pesti szabadalmazott nőintézet tulajdonosnék, **Linzer Fáni** és **Levegő Trézsi** elnökle alatt egy küldöttséget menesztettek **Thaisz** főkapitányhoz, mely küldöttség szónoka **Linzer Fáni**

emelkedett hangon fejté ki főkapitány úr előtt, hogy rájuk és érdektársaikra nézve terhes idők következtenek, ha a magas kormány által oly bölesen javasolt főispáni rendszer elvettetik, s ez ügy a pestváros képviselői által benyújtandó memorandum értelmében oldatik meg. — Erre nézve ök, mint az ügy megoldási idejére már bizonyosan emancipált nőpolgárok, egy kérvényt bátorkodnak a mélyen tisztelt főkapitány úr becses pártfogásába ajánlani, ismervén irányukba tanúsított szeretetteljes és lekötelező modorát sat. sat.

+ **Thaisz** főkapitány a fent tisztelt leendő nőstyénpolgárok iránt mindenkor tanúsítani szokott kedves modorával átvevén a kérvényt, megígéré, hogy azt a legmecebben ajánlandja a t. tanács figyelmébe.

Kádentziák.

Ha kedved jön hébe-hóba
Meghentergőzni a hóba:
Kérdezd **Beszé** elnökségét,
Ó már tudja mesterségét. —
Ha esömört kapsz, s fáj a hátod,
Menj Ujhelyre, majd meglátod:
Egész tested újra éled,
Kidögönyözik belőled!

Ha óhajtasz egy kis vig tort:
Csak kösd fel a pofa boeskort,
Ordits egy pár „éljent“ nekik,
Egész torkod tele töltik. —
S ha megveretésed biztos:
Majd pártfogol a csendbiztos,
Igaz, hogy így elég piszkos
Mi ez? ha vagy finánczbiztos!

Ein Mann mit drei Gulden.

A d o m a

a „Mátyás Diák“ jövő számából.

Boltba küldé a mester inasát olajért, — az üveget s pénzt kezébe adá e szavakkal: werds bringen zwei Pfund raffinirtes Oel. — Az inas azonban nagyon is ujoncz levén, nem ismeré még a műszavakat s a boltban zwei Pfund reformirtes Oelt kért. A mester napa — egy kegyes, misére járó de a jó ó fehér bort módnélkül szerető banya — meg látván a hazatérő inasnál az üveget, gondolván, hogy borocska van benne, kérdé:

— Was bringst denn du?

— Zwei Pfund reformiertes Oel, — felelt az inas.

— Ó heilige Szülláti! (értsd Szilágyi) was net ausdenken khennen tiese reformierten! man hat nedamohl a Wort g'hert von katholischen Oel, und die hab'n schon a reformiertes!

A helység kalapácsa

Petőfitől.

Hösköltemény 4 énekben.

Harmadik ének.

(Folytatás.)

Oh nagyon is jó szívű közönség,
Különösen ti
Szép lánykái hazámnak,
Kiket annyira szeretek én,
Hanem a kiktől
Nem nyerek egy makulányi szerelmet, —
Ha szépen kérlek benneteket:
Ugy-e nem fogtok haragudni reám?
Hogy a helybeli légyszívű kántornak
Szerelemvallásától
S a táncz kellő közepéből
Drága figyelmeteket
A templom tájékára esigázom?
Hol a leleményes eszű fogoly
Épen mostan ereszti
Magát lefelé a harang kötelén,
Valamint leereszkedik a pók
Gyakorta szobám tetejéről
Saját fonalán.

És ime leért,
És kutyabaja.
A kötél ugyan azt akará:
Hogy hála fejében
Hagyná ott bőrét tenyerének;
Hanem a hűségés bőr
Konokul így szolt a kötélhez:
„Én ugyan itten nem maradok, —
Avvagy ha maradnom kell,
Hát szinte maradjanak itt
Hús és esont testvéreim is.“
A kötél jó szive megindult
E ritka bizonyágán
A szép testvérszeretnek,
S lemonda kívánságáról.
Már este felé volt.

A nap gombócza piroslott,
Valamint a paprika
Vagy mint a spanyolviasz.
Oh te piros nap!
Mért vagy te piros?
Szégyen-e vagy harag az,
Mi arany sugáraidat
Megrezesíti,
Mint a bor az emberek orrát?
Nem szégyen, de nem is harag az,
Csak én tudom ennek okát,
Én, kit földöntüli izék
Földöntüli izékbe avattak.
Ez vésznek előjele,
A mely még ma lesujt a világra.
Miként a mézszáros taglója lesujt
Az ökörnek szarva közé.
S nem csak a nap hirdette a vészt,
A már közelállót;
Az egész természet
Elhagyta a régi kerékvágást.
Két kutya, melyek előbb
Őszinte barátságának
Példái valának hosszú időktől,
Most egymást marta dühödve
Egy nyomorú juhbőr-darabért,
Mit a mézszárszéknek előtte találtak,
S még száz ily példát zengene lantom,
Melyek mind iszonyú pusztulást
Jóslának a földnek,
De csak a legnevezetesebet
Közleni légyen elég!
A légyszívű kántornak felesége
Ma nem ivott meg többet
Egy meszely pálinkánál.

Igy állt a világ,
A midőn a szentegyházi fogoly
Elereszté a mentő kötelet,
S ekképen szóla magában:
„Lenn volnék. . . .
Hála a mennyek urának.
Most egyenest a szemérmes Erzsókhöz.
Ó szemérmes Erzsókom!
Szívem műhelyének
Örök árendása te! nemde
Vársz epekedve reám s
Valamint én várom a tiszteletestől
Kontójának megfizetését,
Melyért nála hetenként
Kunyorálok hiába!
Nem fogsz te sokáig várni reám;
A szerelem lesz sarkantyúm,

Hozzád rohanok,
Mint a malaczkok gazdasszonyaikhoz,
Ha kukoriczát csörgetnek."

Még bé sem fejező
Költői beszédét,
S imc rohant a szemérmes Erzsókhoz,
Mint a malaczkok gazdasszonyaikhoz,
Ha kukoriczát csörgetnek,
A midőn megfogta kilincset
A kocsmai ajtónak.
Ketyegett hő szive erősen
Üdv-kéjek gyönyörétől,
A mint benyitott a terembe,
A táncz még egyre dühöngött,
S csak a béke barátja,
Bagarja, vevé őt észre,
S őszinte örömmel
Idvezlette, kiáltván:
„Jó napot adj isten,
Pejenady kóma!”
(Mert ő, a nagy férfitü, volt ez,)
„Jó napot adj isten;
Hát kelmed is eljött?”

Ezek voltak szavai
Bagarja uramnak,
A béke barátjának,
De a széles tenyerű Fejenagy,
A helység kalapácsa,
A „jó napot adj isten-re
Nem mondta: fogadj' isten“,
Nem mondott semmit,
De nem is hallotta beszédét
Bagarja komájának,
Dehogy hallotta, dehogy! . . .
Ő csak látott —
Oh mért kellett látnia ekkor?
Mért nem született vakon inkább?
És átalgában mért született?
Ott látá térdeplésben
A helybeli lágyszivü kántort
A szemérmes Erzsók
Ötvenöt éves lábainál.
E látványra szivét.
A tiszta szerelmü szivet,
Pokolbeli kinnak
Százharminczhatezer bicskája
Hasitotta kereztül,
S folygyujtá agyvelejét
A haragnak szintmasinája legott.
Mint prédájához a macska,
Zajatlan léptekkel
S messze égő úszkével

Sompolygott a lágyszivü kántor
Háta mögé.

A ki titokban
Gyötrődő szive érzelmét
Ekkép foglalta szavakba:
„Szemérmes Erzsók,
Koronája az asszonyi nemnek,
S kezelője a bornak
S a pálinkának!
Lesz-e engedelem számonra szivedben,
Ha lelkem tartalmát
Előtálatni merészlem? . . .
De nekem már mindegy, akár van,
Ahár nincs engedelem számonra,
Kimondom: Mi furja az oldalamat.
Kimondom, igen,
Nem holmi czikorny-a-beszéddel,
De az érzés egyszerű hangján:
Keblem kápolnájában
A hűséges szerelemnek
Az öröklétnél
Félrőffel hosszabb gyertyája lobog,
Szent lobogással.
S éretted lobog az,
Ó szemérmes Erzsók!
S ha meg nem koppantod
A vizonszerelem koppantójával:
El fog aludni életem! . . .
Itt várom iléletemet;
Most, rögtön, ezennel
Mondja ki szüz ajakad:
A reménység zöld koszorúja
Övedze-e homlokomat
Vagy a kétségbesésnek,
Bunkósbotja
Üssön agyon? . . .“

„Én ütlek agyon
Én vagyok a kétségbeesés!“
Szólt nem! mennydörgött egy hang,
A széles tenyerű Fejenagnak hangja :
S széles tenyerével megragadá
A lágyszívű kántor gallérját,
S fölemelte a térdepelésből
Hogy talpa sem érte a földet;

Aztán meg letévé,
Hogy az orra is érte a földet.

„Én ütlek agyon“
Folytatta tovább
A széles tenyerű Fejenagy,
„Én morzsolo n össze

Csontjaidat,
Mint a malomkő
A búzaszemet!
Hogy mertél de előbb
Téged vonlak kérdőre, ó Erzsók!
Mondd meg nekem azt:
A hűtlenségnek fekete posztaja
Vagy az ártatlanságnak
Patyolat lepedője takarja e lelked?
Oh, szólj nekem erre!“
A szemérmertes Erzsók
Nem szóla reá,
De tengervízszinü szemének
Bájdús kifejezéséből
Ezt silabizálta ki mennyei kéjjel
A széles tenyerű Fejenagy :
Helységünk kalapácsa
S csapra ütője szívem hordójának!
Még kétkedel?
Ártatlan vagyok én,
Mint az izé

I z e n e t.

Dobsa Lajos urnak, az országgyűlésen jan. 15-én tartott beszédére.

*Hát azt a fűzfán füttyörésző sárgarigókiáltotta fe-
kete rettenet izmosodott kinszenvedését az urnak! azt mondja
az ur, hogy minálunk pálinkába fulasztják a korteseke t
mint a muzeumba a békát, meghogy nekünk adatván a spi-
ritus a múzeumba szánt halak a mi bográcsainkba kíván-
koznak? Hát osztán, ha oda is? mi gondja az urnak?
osztán micsoda beszéd az? hisz azt minden magukféle jó-
ravaló ember tudja, hogy a halra nem pálinka, hanem
bor dukáll, mert különben azt gondolja az a hal, hogy
kutya ette meg! No! hiszen imádkozzék az ur a szent pa-
tronusának, hogy valamikor erre mi felénk ne találja ve-
zérteni, mert ugy ki nyújtóztatjuk mint a fülekiek az ür-
gét, a miért a mi főtutorunkat így ki merte figurázni. —
Azért is éljen a Pulszki, mind a kettő, — meg a Lónya i
is ehéhéhéhéljen!!!*

A nódrági fülesek.

Zsidó költészet.

The vagy a drága khincs nekhemnek
Theneked fájja a szivemnek
Ülelj hát enghem thégedhez,
Én megh thégedet engemhez.

Dunaföldvári képek.

Szellemi huszonöt.

(Ajánlva Hámtartó Emiliusz urnak.)

Ha számtartó, ha a fene,
Aló! a deresre vele!
Lakoltassuk meg a kevélyt,
Ki meggúnyolja a szegényt!

— De halld tovább bünlajstromod.
(Ne félj, kapsz reá flastromot!)
Sáfár volnál, — zsebed tele!
Ez vagy? az vagy? bánja fene!

Jó gazdátat húzod, lopod;
Ezért van annyi vagytonod.
Emberséged levetkezéd;
S tilosba jár a két kezéd.

Még ez hagyján nyomorult dús!
De halld, mit vall rád a koldus:
Szegénységét kigúnyolád!
— Olvasatlan huszonöt rád.

Vágd kisbíró, vágd poéta!
(Nem nevétség ez, nem tréfa!)
Pecsovíts! im a huszonöt
Reménylem, hogy meg köszönöd?

Nándor Szabó.

Belák Berezi köszönete s imája

a minden Horvátok Horváth Döméjéhez.

Nagyságos uram az emeleten!

Lehetlen el nem fulladnom azon valódi öröm érzetében, hogy nagyságodat valóban meghallgatta Bittó miniszter akkor, a midőn nagyon kicsi személyemet, a törvényszéki bírák kinevezése végett neki oda dobta.

Hidje el tekintetes ur, hogy soha senki nagyobb meglepetésbe nem részesült mint én, mikor haszonvetlenségemet több értelmetlen barátimmal együtt, a kinevezettek sorában olvastam. Azon a nap nem tudtam enni, hol nevettem, hol ordítottam, hol házról házra hordtam a kinevezést tartalmazó lapot. Végre ugráltam, deliriumba estem, kopott ruháim közt válogattam, czilindert tettem fejemre, pantalonót vettem fel, mignem legnagyobb örömeimnek az adott kifejezést, hogy én is a muszka vezetőkként jól fizettetem.

Most már bátran vadászgathatok, nem rettegem többé a pimasz kecskeméti nép boszúját, mely legköze-

lebb a közigazgatási tisztviselők választása alkalmával okvetlen bekövetkezett volna.

Azt az egyet mindazáltal fájlam, hogy az érdemtelen és érdemtelen hivatalnokok sorából ezúttal Bódor Sándor halottkém kihagyatott. Pedig emlékezhetik nemzetes ur, hogy ön mellett, habár ő reája nem hallgatva ugyan, de sokat szájaskodott. Ót legalább törvényszéki kályha fűtőnek kellett volna kineveztetni, mert biz isten a mint most Kecskemét városa képviselői választására szervezte magát a nép, Bódor Sándort csamangónak sem választják.

De hát utoljára is köszönje e megvettetést magának. Miért adta el havi nyugdíját hétfelé ugyanazon időben? és miért nem hagyott békét azoknak a becsületes embereknek, kiknek ő még csak eszima tisztítójok sem lehet. A kocsmai tartozásokról különösen nem kellene megfélelkeznie, mert ott legjobban elbeszéllik azt. Óh Tomaskó! Tomaskó! te legtöbbet tudsz mind ezekről.

Én semmi befolyást sem gyakorolhatok arra nézve, hogy ő valami lehessen. Hanem te kedves Döme barátom! mióta rád pazarolta bizalmát a kecskeméti nép, te oly álláspontra küzdötted fel magadat s oly anyagi jóléttel vert meg a gondviselés, hogy Bódort számadó juhászod segédjének — a mire én számítottam — kinevezheted. És ezt kell, hogy mielőbb megtedd. Most pedig az én istenem áldása lebegjen jó távol körülötted irántami figyelmedért. Több éveken által lásd még az északi fényt, mely épen oly csalóka és különös, mint a te politikád.

Legyenek több rendbeli házi isteneid, kik idehaza nem léted alkalmával moesoktalan házad környéke körül hiven örködjének. Ezeket a jókat kívánja teneked pajtás

Belák Berezi,

a kecskeméti törvényszék terhére
kinevezett tanácsbíró.

Hogy tanulta meg a zsidó leány ezt a notát:

Nézz babám a szemembe
Mit olvasol belőle?
Úgy é ezt mondja? úgy e azt mondja
Te vagy az angyalok ragyogó esillaga.

Nézz babám a szemem közt
Mit olvasolsz belőle.
Úgy é azt nézelsz?
Te vagy az angyalom ropogós esillagom.

Hasli Mózes phulithikális és khültüi levele.

Khedves Motyi!

Engegygy, hodj mielőtt thullamat bele márthonék kholmárisba, kisudrum phenderkücem az én bojuszát madjarus korikhára, s azotán ogy kikherekicsem edj épületes dolt versi zengelményekben így:

Megveszhető a világ

Megveszett a világ . . . Mint edj rungyus khapeza,
Mit a zsidú jerek sipulásért khapja,
Eladú a lélek igen ulesú árban:
— Veheti a Bittú négyet is edj számban.

Megveszett a világ . . . A khaputrák alatt
Nem a régi fajtha jú madjarsziv dagad:
Urasági rendből sukan dezertálták:
Baluldali Kriszthust megkhüpték, otálthák.

Megveszett a világ . . . Asztat veszek észre,
Hodj a madjar pharaszt suká théri észre,
A hivathalnak ur, a khinek van haszna,
Hajthat ütöt bátron eselüre, meg hajsza.

Baluldaliságbul jubbra vihet ütöt,
Schmerling és Bach-féle nyeregben rüülhet,
Alkutmányg, s szobodság hodj van milyen drága
Nem ismer aszt, s lenyel a khurtes puhárba?

Szezin phoroszt ember! szezin phoroszt ember!!
Ha te így eshelekszed, így mesélem khenddel:
„Egyezer vult edj ember, szokala vult khender,
Khüzel vult a thenger, bele hult az ember.“

Bizuny the is járud ekép nem sukára,
Hazad elburitja az adússág árja,
Segyszer csak aszt veszel észre, hodj a szhakál
S khesertü levelet ogyaneshak issza már.

A mig fuldukulva szulsz: „uram Kosoth! segits, —
Elthünte én thülem a barum, és a kincs“
Majd rühügi théged ju khedvében thávu,
Kherkhapolyi Nué bárkhó-polathából.

Hasli Muzes m. k.
madjar izraelitö naturalé puét.

Baranyai paprikák

szentelt vízzel feleresztve.

Van nekem egy Flóri pap urambátyám, a kivel már minden megtörtént, csak még egy nem.

Az igaz hogy szerencsétlen egy flótás, minden lében kalán tud lenni, de mindenbe is bele török a kése.

Badarságaiból ime egy pár.

Nem régiben az én pap uram bátyám czirmos czizuskája lakadalmat tartott, persze a szomszéd gavallér is hivatalos volt s részt is vett a multságban. A zajos koncert annyira sérté az én urambátyám füleit, hogy kezdé azon gondolkozni, hogy mi módon szabaduljon meg a kellemetlen vendégektől. Fogta tehát gyilkoló szerszámát, egy perkuszszíós disznólabát, s beleköhint a vigadó kompániába; és legkübb házi örét, a mely legalább is a vigadóktól tiz ölnyre vonított, ugy trefelte nyakszirten, hogy a Bodri egyet se rugott többé.

Egyik baj a másikat éri. Esketésre gyűlt be a lakadalmas nép.

A házasulandó pár már le is térdel, össze is boronálja őket az én urambátyám, következik a szokásos eskü: hát akkor veszi észre urambátyám, hogy a kis Jézuska nincs az oltáron, hogy az ujjár három ujját rá illeszse. Mert hát letörvén a feje, oda volt az ezüstmüvesnél. Mit volt mit tenni, megesküdtette őket a Jézuska nélkül.

Hála köszönet Bittó Estván

igazságügyminiszter urhoz.

Szörnyü nagy hálámát rovom le ezuttal nagyméltóságod előtt, mivel hogy engemet almási járásbírónak, P. Mitrus kedves druszámát pedig zentai aljárásbírónak méltoztatott kegyesen kinevezni. Igaz ugyan hogy ezért sokat lötöttem, futottam, de ez mind semmi azon végtelen kegyelemhez képest, melyben részesültem.

Mert sem cigány természetéről többek által kiállított bizonyítványt — sem ügyvédi okleveletem nem melékelttem alázatosan benyújtott folyamodványomhoz És mégis járásbíró lettem!

Öh határtalan kegyelem, mellyért örök hálával tartozom.

Azonban ha valakibe kétely támad az első kvalifikatióm iránt, hivatkozom Árva Pistára, kinek ügyében természeti tulajdonságomat bírói hatalammal a legfényesebben igazoltam: mert én a törvényes jogot önkényé, az önkényt pedig törvényes joggá tudom avatni! azaz: ha akarom vemhes, ha akarom nem vemhes.

Ami pedig ügyvédi okleveletem illeti, azt felmutatom ha megtalálom.)*

Végre engedelmetkérek nagy méltóságodtól, ha holmi csipri csupri magán ügyeim végett járásbírói állomásomat azonnal el nem foglalhatom! avagy működésemet meg nem kezdhetem, mert hiába! prima persona sum egó.“

Amit azonban elmulasztanék, azt kettőztetett szorgalommal igyekezni fogok helyre hozni, mert elvem a haladás, és szorgalom! habár soha mit sem dolgozom.

Maradi Jeremias,
rectius: **Austinovits Miksa.**

*) Úgy vagyunk értesülve, mintha nem is lett volna.

Hogy finánczolták meg Ludas Matyit?

(az az nem a Matyit, hanem csak a borát.)

Egyik, kitűnő borairól híres előfizetőmnek annyira megnyerte tetszését a Matyi új évi első számában megjelent "hivatalos átadás" feliratu kép s az alatta lévő rigmus, hogy a midőn azt elolvasta, így kiáltott fel: No Matykó! ezért megérdemelsz neved napjára 50. butellia boroeskát a javából."

Magyar ember szavát tartja, a mit ígér meg is adja, (nem én mondom ezt, hanem Bonis Laczi, Mezőssy Laczi és Mándy Péter.)

Az én derék előfizetőm is úgy tőn, mint gondolá, kiadta pinczesterének a napi parancsot, hogy pakoljon be egy kisztlibe 50 flaska visontait s per „Eil gut“ irányítsa azt Ludas Matyihoz, Pest, városháztér 6. sz. alá.

Megkapom az avisót... „egy kisztl 174 W. Gondolva, hogy valami olyasféle kolbász és hurka hüvelyes veteményt tartalmaz a láda, mely ilyen loespocs időben meg is romolhat, lóhalálában szalasztottam egy hordárt a loconzi pályafőhöz.

Egyszeresak jő a hordár és szól: „Baj van uram? baj“ Hogyhogy? „Hát a vámháznál elkonfiskáltak a ferslágot.“ Kik? „A finánczok.“ „Hát aztán miért? „Hát mert a bortól accizt kell fizetni.“

Enyje azt a kertikaporról betűszerezett megkergepalizott árgyélussát annak a fináncznak, hát aztán menyí az az acciz?

A biz uram! 2 fr. 79 kr. Először még három szorosán megakartak strófolni, mert hát már a lineán belől voltam, mikor nyakon ragad egy nagyfejű fináncz.

Viszszavitték a vámházhhoz, felfeszítették a ferslágot, megolvasták az üvegeket s vagy egy félóra irkálás után kisütötték, hogy a borért járna 2. fr. 79 kr. acciz, de mivel én beakartam csempészni, tehát háromszorosán kell megfizetni.

Végre is még egyszer elolvasták az urnak nevet s akkor azt mondták, csak menjen maga és hozzon 2 fr. 79 krt, akkor aztán viheti a ládát tovább.

Mi a menkü csak a ládát, hát a bort?

„No azt is, hiszen nem a ládát? hanem a bort finánczolták meg“ okoskodék az én hor lárom.

Hát csak hozza szaporán, itt a pénz. Így most én aligha nem kétszer finánczolt bort iszom.

Azért is igen szépen megkérem az én jó ismerőseimet, kik adandó alkalommal afféle búfelejtető fluidumokkal örvendeztetnek meg, írják fel a hordóra, vagy az üvegekre ezt a szót:

„L ő r e“

ettől még a közösügyes törvény értelmében sem vehet accizt a fináncz, de még maga Kerkápolyi finánczminiszter sem.
Ludas Matyi.